

vanskeligere økonomiske Stilling. Jeg forelagde da Lovforslaget oppe i Landstinget i samme Skikkelse, hvori det var vedtaget her i Tinget i Fjor. Dette Lovforslag er imidlertid under Behandlingen undergaaet adskillige Forandringer og det Forandringer, der efter min Mening i meget høj Grad have forringet Lovforslagets Værdi.

Den første Hovedforandring, der er foretaget i Landstinget, er en Forandring af Skalaen for Københavns Indkomstskat. Denne Skala var i Tilslutning til Kommunalbestyrelsens oprindelige Forslag fra Ministeriets Side formet som en Rateskala, saa man undgik de pludselige Spring og opnaaede en jævnt glidende Skala, som medførte, at man fra den ene Indtægt til den næste steg ganske jævnt uden nogen Art af Spring fra Punkt til Punkt, og den var af en saadan Karakter, at den paa en Gang lagde en ganske stærkt forøget Skattebyrde paa de Folk, der havde over 5,000 Kr. i aarlig Indkomst, og paa den anden Side omtrent bevarede Skatten for dem, som stod allerlængst nede i Skattemlisten, idet man der allerede tidligere havde en lempelig Skat i København; men derimod gav den en Lettelse for den store Mellemsgruppe af Indtægter og stillede dem noget gunstigere, end de hidtil havde været stillede. Denne Skala er forandret i Landstinget med enstemmig Tilslutning fra alle Sider, og det samlede Udvalg i Landstinget har været enigt paa dette Punkt. Skalaen er forandret saaledes, at man har gjort Byrden meget større for Mellemindtægterne. Det er for dem, man væsentlig har sat Procenten op, og Følgen deraf er da bleven, at man gennem selve Indkomstskatten opnaar en større Indtægt for Københavns Kommune end efter det Forslag, der var forelagt. Det bliver altsaa paa Bekostning af, hvad man kunde kalde den københavnske Middelstand, at denne Forandring er foregaaet, men dette har der hersket Enighed om i Udvalget. Jeg har bestræbt mig for at opnaa en for Middelstanden gunstigere Skala, men det har ikke været mig muligt. Fra alle Sider er man mødtes i Ønsket om at give Skalaen denne Karakter, og jeg for min Del har da ogsaa udtalt, at det forekommer mig ogsaa, at denne nye Skala maatte anses for nogenlunde tilfredsstillende, naar den ikke førte til en alt for hurtig Stigning af den Procent, hvormed Indkomstskatten opkræves i København.

Det andet Hovedpunkt, hvor der er foregaaet Forandring, gælder Formueskatten. Som Forslaget var forelagt, indførte

det for København en lempelig Formueskat, en progressiv Formueskat, men kun med en enkelt Stigning, altsaa ikke nogen stærkt progressiv Skat. Dette har mødt bestemte Modstand fra Landstingets Flertal. Paa dette Punkt har et Mindretal i Landstinget paa op imod Halvdelen af Tingets Medlemmer staaet enigt med mig om den Skala, som jeg forfægtede, og som var Udtryk for Folketingets Standpunkt fra i Fjor. Men et Flertal stod paa det modsatte Standpunkt og stemte Skatten ud. Derved har man opnaaet det Resultat, at den øverste Del af Københavns Skatteyderne have undgaaet en Forøgelse af deres Skatter, en saa stærk Stigning som den, der fra vor Side var forelagt. Det svarer omtrent til den Stigning, der er paalagt Middelstanden. Altsaa det, der er foregaaet i Landstinget, er, at man har taget en Byrde, som efter Forslaget skulde lægges paa den øverste Del af Skatteyderne, og lagt den paa den københavnske Middelstand ved de Ændringer, man samtidig har foretaget i Skalaen.

Endelig har der været et tredie Punkt, der har været omstridt, nemlig Bevægelsesfriheden for Københavns Kommune. Forslaget gik ud paa at indføre Regler for Bevægelsesfriheden, der nogenlunde svarede til dem, der findes i de almindelige kommunale Beskatningsregler. Jeg for min Del har, som ærede Medlemmer ville vide, ingen Sympati for hele dette System, som i sin Tid er blevet indført. Det er mit Indtryk, at man uden Risiko vil kunne yde Kommunen en større Frihed paa dette Omraade, end Lovgivningen nu hjemler men det vilde være urimeligt at modsætte sig en saadan Ordning, som er foreslaaet i Regeringsforslaget for København, naar den gælder for de øvrige Kommuner, og naar det hidtilværende Forhold var dette, at København overhovedet ingen Bevægelsesfrihed havde. Oppe i Landstinget er den Bevægelsesfrihed, som var foreslaaet af Regeringen, endnu yderligere bleven indskrænket, saaledes at Københavns Kommune kun kan forøge Opkrævningen med indtil $\frac{1}{5}$ af Grundbeløbet uden nye Valg. Hvis man skal udover denne Femtedel, skal der være nye Valg, og Konsekvensen deraf vil efter al Sandsynlighed blive denne, at Kommunen bliver ganske overordentlig forsigtig med at gaa udover denne Femtedels Tillæg. Jeg mener naturligvis ikke, at Kommunen skulde tilskyndes gennem Lovgivningen til at være uforsigtig, men jeg tror, der allerede i Skalaen, i dette, at enhver Forøgelse af Udgifterne,